

rohu sisse maha, kord libises tema üle libeda liwide, mis niislet falju-maat fatsuval. Õõit tilkue weest; wael sel funingapojal ei olnud mitte üht tuiwa lõnga iku peal. Üle kõrge liwirünlade pidi tema ronima, kus wesi paikusi samlast wälja kees; tema osi pea nõrkemas. Järsku kostis imelik kohin funingapoja kõrwa ja walgustit foobas paistis tema silma. Kest foobast pôles suur tulsi, et selle peal pôdra olets kûpsetada wõinud, ja seda seal ka tehti. Sarwilise pôder oli wardasse pistetud ja keerutati sahe kuuselännu vahel. Üks manapoolle naesterahwas, suur ja tugero nagu naesriides mees, istus tule ääres ja pani ühe noti teise järel peale.

„Astu aga ligemale!“ ütles naene; „astu maha ja kuiwata oma riideid.“

„Tuul neelab siin kanglest!“ ütles funingapoeg ja istus tule ääre.

„Küll läheb tuul veel waljumaks, kui minu pojad koju tulewad,“ ütles naene. „Sina oled siin tuulede koopas. Minu pojad on maa-ilmal neli tuult. Kas saad sellest aru?“

„Kus sinu pojad on?“ küsis funingapoeg. „Qui rumalast kûsitalse, siis on raske kostat,“ ütles naene. „Minu pojad elavad oma enese meetl mööda. Ne-mad lõowad piiswetega ratast, seal ülewäl funingapojas!“ Sellega näitas tuulede-ema käega ülespidi.

„Ah sooo!“ ütles funingapoeg. „Teie räägite notule toredast, ei ole ta nii ella kõmbetega, nagu mina muidu naesterahwas näinud olen.“

„Ja, neil ei ole wist muud tegemist! Mina peau wali olema, kui oma poistekese üle walitseda taham. Kas näed neid nelja kotti, mis seal seinas ripuvad? Nende eest on minu poistel seesama hirm, nagu sinul witsa eest. Mina läänan oma poissa; seda wõin sulle ütelsda, ja siis pistan neid kotti; ei minna seal palju päri! Seol naad peawad siis seisma, ei pease enne wälja, kui mina ise heaks arwan. — Aga seal on juba üts!“

See oli Põhjatuul, kes sisse astus. Külm wing täitis foobast, suured raheterad fargasivad mööda põrandat ja lumetibad sendasivad ümberingi. Temal olivad karunahka püksid ja kubub; ülgenahast kubar ulatas üle kõrvade, pitkad ja purukad rippusivad habeme kûlges ja üts rahetera teise järel libises suue-kraest maha. „Ärge minige järsku tule ligi“, ütles funingapoeg. „Külm wõib näu ja fäed wõtta“.

„Külm?“ ütles Põhjatuul ja naeris, et foobas fölae. „Külm on minu suurem rõõm. Aga mis rütsepapois sina oled? Quida sina tuulede foopasse said?“

„Tema on minu lülaline“, ütles wana; „tui sina selle tähendusega ei lepi, siis wõid kotti pugeda! Kas mõistad nüüd?“